

„Kuru”-muistelma

Kirj. S. Aattelo.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Tampereen
kaupunginkirjasto

3545 ARW

4117 11111

50:—

E. Huhtinen

„Kuru” = muistelma

Yksi – yhdeksän – kaks’-kymment’-yhdeksän,
päivä seitsemäs syyskuuta mulle
kunpa surujen päiväistä suurin on
tunteista toisien kohtalon,
siitä itsellein laulan ja sulle:

Laiva rannalta aavalle uskalsi,
vaikka allot ne vastahan soitti;
mieli täyttää se tahtoa matkaajain,
niin yli aaltojen uhmaavain
kotirantahan kulkea koitti.

Lehdot keltaansa rannoilla sateli,
sävel syksyinen syömmihin koski;
mieltä elämän mittaansa ihminen:
tää liekkö matkani viimeinen — —
kuolonkaushun jo kalpeni poski.

Kulki laivahan kuohuva surmansuu,
senpä armotta saaliiksi vaati.
Sata kahdeksanneljättä — niinhän kai
se ihmishenkeä viedä sai.
Osan kullekin kohtalo laati.

Huusi taivohon vanhus ja vakava,
tuonen virttä kun aallokko lauloi.
Sulho rinnalla suojasi rakkaintaan,
mut surma korjasi saalistaan;
lasta äitineen kuolema pauloi.

Oli kolmattakymmentä matkaajaa,
joita armo viel' elohon johti.
Saa he siunata kuntoa sankarten,
kun vaaraan itsensä antaen
käden auttavan tarjota tohti.

Laiva Tarjanne vaahtoja halkoillen
riensi paikalle auttajainnoin;
työtä tarmolla tehtiin, saaden vaan
nuo harvat suojahan surmaltaan
— laivan päällikön kärsimyshinnoin.

— Oi Sä rakkahin, palkaksi saitko sen
iänikuisen vaivojen vamman — —
Sinut sydänten siunaus saavuttaa
ylittäin onnea katoovaa:
ollos suojassa taivaisen Dallan! —

Denho pienikin harjoilla aallokon
keinui, rakkaus kulkua johti;
jonkun kuololta korjasi saalihin
— taas teko kaunisti sankarin.
Dainen rakkaus vaaraan noin tohti.

2

„Kurun“ henkilökunnalla kuntoa,
toisten hengille hetkensä käytti;
siinä tehtäviin määrätty, joka mies,
ehk' sutmaan kulkunsa käyvän ties,
tunnontarkasti toimensa täytti.

— Teille kunnia, kuolohon kulkeneet,
joita velvoitti tehtävän pyhyys!
Oi, se Teistäpä tekonne kertoopi;
muistonne siunattu —, seuraapi
Teitä hengessäsaattajain hyvyys. —

Kurun henkilökunnasta miestä kuus',
naiset kaikki vei tuonelan haaksi.
— Oi, sä olämännuorolla soutaja,
et tiedä milloinka noutaja
sinun purtesi muuttavi maaksi. —

Päivä seitsemäs syyskuuta puetti
suruhuntuhun kansamme aineen.
Kenpä mittaisi surujen syvänteen,
sais uida vittassa kyynelneen,
saisi sydänkin kuolemapaineen.

N:o 24
5/11/16

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto